

VAGA GENERAL !

**Pel 28N neix
una candidatura
anticapitalista
i sobiranista**

nº 105 setembre 2010 - donatiu 1,5 euros

Editorial	pàg 3	40 anys de l'assassinat de Trotsky per l'estalinisme	pàg 12-14
Pàgines centrals : Vaga General	pàg 10-11	Moviments: Contra el decret del burka-niqab	pàg 14-15
Política	pàg 4-7	Petroli, a quin preu?	pàg 16-19
Candidatura d'esquerra revolucionària DES DE BAIX		Internacional: Índia: Bhopal	pàg 19-24 pàg 19-20
Sindical	pàg 8-9 i 12	Suplement: Líban i Gaza	
Reforma Laboral i vaga 8 juny			

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Apunts per a una rosa, d'Anna Bitrià, Cotxeres de Sants, 18 de Juny 2010.

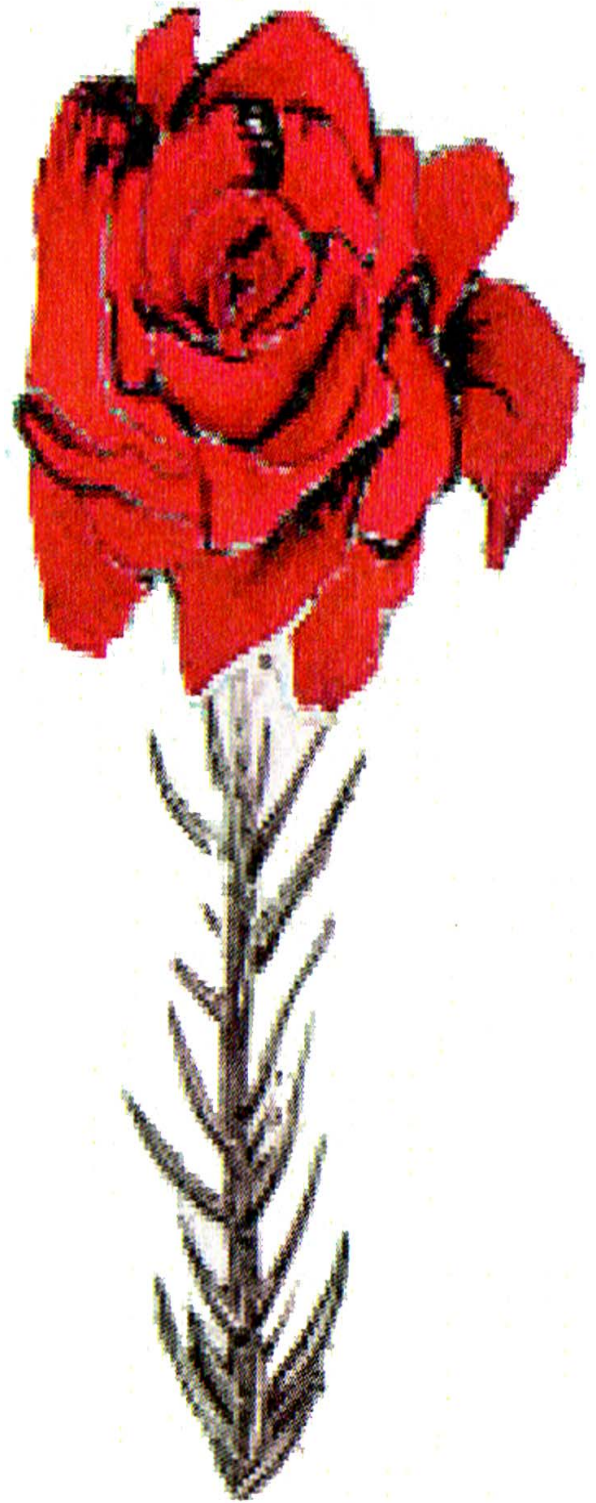
Com aportació a la campanya de LI en solidaritat amb les organitzacions obreres i populars i contra l'ocupació militar d'Haití, Anna Bitrià va exhibir la seva obra basada en la vida i obra de Rosa Luxemburg, davant una cinquantena de persones que van acollir la proposta calorosament i amb excel·lent atenció malgrat les deficiències tècniques de la sala que dificultaven l'audició en algunes zones.

L'actriu ha desenvolupat un treball de diversos anys el fruit del qual s'està provant en escenaris facilitats per organitzacions, associacions i col·lectius combatius, que són, ara com ara, els més receptius a aquest tipus de proposta. La seva investigació abasta els textos polítics de Rosa Luxemburg, amb els que construeix el seu particular discurs sobre el present i la necessitat de la revolució socialista, revivint la polèmica històrica sobre les lluites nacionals en l'època imperialista, la revolució russa de 1917 i la dinàmica del moviment de masses cap a la revolució socialista; i també les reflexions més íntimes i personals de la revolucionària, contingudes en les seves cartes. Així, si bé el ritme de l'obra tendeix a diluir-se cap al final, que al nostre judici ha de definir-se millor, el resultat és un recorregut apassionant –i apassionat– per les qüestions candents encara en l'actualitat, creuat per la trajectòria vital de Rosa Luxemburg, les seves reflexions sobre la dona i la revolució socialista, la seva tempestuosa relació afectiva amb la seva parella, i les seves reflexions truncades amb el seu assassinat.

La sòbria posada en escena combina la presència de l'actriu en l'escenari amb enregistraments de vídeo i efectes sonors, el que il·lustra adequadament la interacció entre les diferents facetes i estadis de la vida i obra de Rosa Luxemburg. La reflexió d'Anna no dona les concessions, tan en voga en l'actualitat, a les teories anti-partit amb que alguns corrents de l'esquerra pretenen omplir els seus dèficits teòrics utilitzant parcialment els textos de Rosa Luxemburg. Tampoc peca de triomfalisme ni de pessimisme, i si bé el resultat és perfectament «luxemburguista» –el que ens provoca respecte malgrat no compartir totalment les seves posicions sobre alguns temes–, no deixa de ser un cant i una crida a la necessària lluita contra el capitalisme, rescatant la figura d'una revolucionària que, després d'haver passat a la presó gran part de la seva vida conscient i d'haver participat en els processos més importants del seu temps, va ser assassinada per les forces repressives dirigides per els seus excompanys de partit, els socialdemòcrates de l'SPD, en el govern.

Des d'aquestes pàgines recomanem encaridament l'assistència a pròximes representacions de «Apunts per a una rosa», a les quals tampoc faltarem.

Luis Carlos Gómez, «Luca»

Apuntes para una rosa d'Anna Bitrià

La vida i l'obra de Rosa Luxemburg portada al teatre

18 de juny 20h Cotxeres de Sants

Entrada: 5 euros

En suport a les organitzacions obreres i populars d'Haití

www.luchainternacionalista.org

La crisi segueix desenvolupant-se amb una dinàmica pròpia, aliena als discursos falsaris de governs i institucions financeres. De la fallida dels grans bancs i els plans de rescat multimilionaris a la banca i grans empreses, van passar a aprofundir l'ofensiva pel tancament de fàbriques, reduccions de plantilles i de sous, enduriment de les condicions laborals... Una enorme suma de diner públic passava a mans de la banca i les grans empreses, mentre aquestes aconseguien augmentar la plusvàlua de treballadors/es.

Aquelles entregues massives de diners al capital havien fet elevar l'endeutament dels estats, i aleshores el mateix sistema financer «rescatat» que havia comprat el deute dels estats, va exigir «plans d'ajustament» brutals sobre els treballadors/es per garantir el pagament dels seus crèdits. Els Governos de la UE –fos quin fos el seu color polític– concertaven una retallada sense precedents sobre els treballadors del sector públic, pensions i serveis públics. Ràpidament la patronal ha vist l'oportunitat d'aconseguir allò que tant havia demanat: abaratiment de l'atur, més «flexibilitat», menys càrregues empresarials, una dura Reforma Laboral. La conseqüència d'aquest moviment torna a ser que els treballadors/es perden una nova porció del pastís que passa a mans de patronals i banca: augmenta novament la plusvàlua que es queden els empresaris. En poc més de tres anys de crisi els treballadors/es han vist caure dramàticament la seva participació del PIB mentre amb la mateixa proporció la patronal -no totes- s'ha omplert les butxaques.

I la crisi no s'ha acabat, queda entre altres coses la bombolla immobiliària espanyola que la banca que controla el sector manté artificialment. Les mesures de tots els governs necessàriament provoquen més atur caiguda dels sous, en conseqüència una contracció del consum intern, que fins ara ha estat el que evitava que la crisi fos més profunda. Aquesta reducció tornarà a «justificar» nous tancaments i reducció de plantilles, reduccions de sous, augments de jornada... Fins quan aquesta espiral? Fins que el retrocés en el sous i en les conquestes guanyades en dècades de lluita obrera faci més rentable promoure un cicle de creixement capitalista?.. o fins que els treballadors/es aturem amb la mobilització aquesta dinàmica. Ells només cediran quan vegin que poden perdre més, és per això que ens cal una mobilització decidida i contundent.

Els governs i la patronal saben que per contenir la reacció obrera hi ha uns aparells sindicals compromesos en la mateixa lògica capitalista, la CES (CCOO i UGT aquí). Però la capacitat de contenció té un límit. El coixí que disposen aquestes direccions sindicals per mantenir la desmobilització s'ha reduït al mínim. D'aquí neix la convocatòria de la vaga general del 29 de setembre. Però la convocatòria de vaga general, més enllà de les motivacions que portin a les direccions sindicals, és la possibilitat que el moviment obrer recuperi la confiança i comenci a veure que té la força per revertir la situació. No hi ha cap excusa, cal que la vaga del 29 de setembre sigui un èxit per a poder convertir-se en l'inici del procés de lluita i reorganització que la classe obrera necessita.

La vaga general, per si mateixa, no resol els problemes, però obre la possibilitat de generar una nova dinàmica de lluita. Cal que la vaga general tingui continuïtat amb

un pla de mobilitzacions. Però no hi haurà aquesta continuïtat si tot torna a quedar en mans de les direccions sindicals burocratitzades. Així doncs els treballadors/es han de prendre la paraula, en assemblees, organitzant la lluita en comitès de vaga elegits, coordinant-se per localitats, debatint com s'ha de seguir.

La vaga general, per si mateixa, no resol els problemes, però obre la possibilitat de generar una nova dinàmica de lluita... els treballadors/es han de prendre la paraula, en assemblees, organitzant la lluita en comitès de vaga elegits, coordinant-se per localitats, debatint com s'ha de seguir.

Certament la tasca immediata és aturar aquests cops terribles, però s'ha d'aixecar el cap per mirar més lluny. No només cal articular una resposta sindical convertint la vaga general en l'inici d'un pla de lluita que pugui aturar l'ofensiva del Govern i la Patronal. Cal a més una resposta política: construir una alternativa que trenqui la lògica del mal menor, on els governs de pretesa esquerra acaben preparant el triomf de la dreta. La situació de l'esquerra revolucionària fa que cap força, per ella mateixa estigui en condicions

de ser aquesta alterativa. És per això que Catalunya estem participant la **coalició electoral «Des de Baix», que portarà un punt de vista que uneix la defensa de la classe treballadora i dels drets nacionals a les autonòmiques del 28N.** Esperem que aquesta experiència, que està a les organitzacions i activistes que comparteixen aquest plantejament, sigui l'inici d'una unitat d'acció que avui és urgent. Ajuda'ns a construir-la.

Autonòmiques catalanes

Candidatura d'esquerra revolucionària

A les eleccions autonòmiques catalanes del proper 28 de novembre es presenta «Des de baix», un acord entre Revolta Global, Corrent Roig i Lluita Internacionalista, una candidatura anticapitalista que defensa el dret d'autodeterminació.

Les eleccions arriben en un moment d'agonia del Govern tripartit, mentre la dreta de CiU es prepara per tornar al Palau de la Generalitat. Dues mobilitzacions marquen inevitablement els comicis: el passat 10 de juliol un milió de catalans/es sortien al carrer contra la sentència del Constitucional, però els crims massius no es limitaven a defensar l'estatut, sinó a plantejar-se la ruptura amb el marc constitucional: la via estatutària està esgotada. La segona es prepara aquests dies, és la vaga general contra la Reforma Laboral, congelació de jubilacions, reduccions de sou i demés mesures perquè la factura de la crisi la paguin els treballadors/es. Un pla d'ajustament votat al Parlament central i ratificat en el Parlament català pels partits del tripartit (inclòs ERC o IC/EuiA que a Madrid estaven suposadament en contra).

El tripartit –com diu la declaració comuna- prepara el camí pel retorn de CiU a la Generalitat, de la mateixa manera que Zapatero dona ales al PP. L'esquerra institucional ha girat l'esquena als treballadors/es i abraçat els interessos de la patronal i la banca, a la vegada que han girat l'esquena als drets nacionals dels pobles mentre es convertien en partits d'ordre del règim monàrquic. S'ha de trencar el cercle viciós que fa del vot a l'esquerra institucional el «mal menor» davant la dreta, per després desesperar del que fa aquesta «esquerra» en els governs i acabar en l'abstenció. Nosaltres no som

electoralistes però no renunciem a portar la lluita dels treballadors/es i els pobles també a la confrontació electoral.

Calia fer un esforç per què a l'esquerra del tripartit es conformés un nucli el més sòlid possible per a unir la lluita dels treballadors/es amb la del poble de Catalunya, perquè en aquesta unitat rau la clau per aturar la política descaradament propatrimonial del Govern i el centralisme que destil·la al servei de l'Estat monàrquic. Totes les forces que d'una o altra manera formen part del teixit institucional monàrquic participen d'aprofundir la separació entre treballadors i aspiracions dels pobles. Nosaltres responem que la solució d'ambdós problemes, la defensa dels treballadors/es i la llibertat dels pobles, van de la mà.

«Des de baix» està constituïda amb la voluntat de promoure altres incorporacions; és més, s'ha intentat que hi participessin altres forces que comparteixen aquests objectius. S'ha d'obrir un camí per la recomposició d'una altra esquerra, que pugui ser un pol d'atracció per a molts treballadors/es i joves en una situació en la qual, la debilitat de les forces d'aquesta esquerra fa molt difícil que una sola pugui ser alternativa creïble i a la vegada engrescadora davant l'esquerra institucional.

Amb aquesta orientació d'impulsar un reagrupament a l'esquerra del tripartit, o del PSOE-IU a nivell estatal, portem des de Lluita Internacionalista treballant des de fa uns anys. Ens va portar a les europees del 2004 a un projecte molt obert arreu de l'estat però que va acabar limitada a la participació del PCPE i MIA, juntament amb

LI per presentar una llista per «l'Europa dels Treballadors i els Pobles, pel no a la Constitució Europea». També a les darreres europees LI va participar a «Iniciativa Internacionalista- Solidaritat entre pobles». La nostra demanda a la resta d'organitzacions participants a Iniciativa Internacionalista va ser el de donar continuïtat a I.I.-SP obrint-la a altres organitzacions i a la vegada prenent iniciatives de lluita comuna, però no vam tenir resposta.

Avui «Des de baix» torna a ser una nova aposta en el camí. No volem amagar que dins l'esquerra revolucionària hi ha diferències de programes i projectes, nosaltres mateixos no renunciem al nostre, però de la mateixa manera diem que hi ha uns punts comuns que permeten i alhora ens obliguen a convertir-los en iniciatives comunes de treball. Tenim consciència que hi ha més forces a reagrupar en una àmplia plataforma, des de partits polítics, a agrupacions locals o moviments que compartim els eixos bàsics de lluita. Per a nosaltres aquest acord «Des de Baix» s'inscriu en aquesta perspectiva.

Josep Iluís del Alcázar

Manifest provisional d'un nou projecte obert i en construcció

Des de Baix

Una candidatura anticapitalista, sobiranista, ecologista, feminista, antiracista i internacionalista al Parlament de Catalunya

La crisi colpeja amb força la societat catalana. No és una crisi passatgera, ni només una crisi financera. És la major crisi des dels anys trenta. Una veritable crisi històrica del capitalisme, un sistema basat en la recerca insaciable de beneficis que porta a l'explotació creixent de les i els treballadors i la mercantilització i depredació dels espais i els béns comuns de la humanitat i la naturalesa.

El seu impacte, amb el creixement de l'atur i la generalització dels tancaments d'empreses i els EROs, es veu encara més agreujat pel model de creixement potenciat per l'administració en els darrers anys, basat en l'especulació immobiliària, la destrucció del territori, i una mà d'obra barata. La flexibilització del mercat de treball, les retallades salarials i dels serveis socials, les privatitzacions, i l'ensorrament del món rural avancen sense fre.

El pla d'Ajust de Zapatero, aplicat religiosament pel govern de la Generalitat, i la reforma laboral són un pas més en els intents que la crisi la paguin els que no l'hem causada. Els atacs contra els drets socials del govern espanyol no són un fet aïllat o puntual. S'emmarquen en una estratègia coordinada dels governs de la Unió Europea per seguir avançant en la construcció de la seva Europa del Capital al servei de les grans multinacionals i per fer retrocedir els drets socials i laborals conquerits històricament. El seu objectiu és conferir una derrota històrica al conjunt dels i les assalariades i aprofitar la crisi per reforçar els mecanismes de dominació. D'aquí la importància de la propera Vaga General del 29S que, per a nosaltres, ha de ser no un punt i final ni un parèntesi en el camí, sinó un punt d'inflexió cap a un nou període de remobilització social des de baix.

Estem, en definitiva, davant una veritable fugida endavant dels amos

del món en la seva recerca permanent de beneficis que només incrementar els aspectes socialment i ecològicament més destructius del capitalisme global i que ens aboca a una crisi social i ecològica sense precedents.

Mentre la crisi colpeja amb força, els anhels de sobirania del poble català queden, un cop més, enterrats sota una Constitució espanyola antidemocràtica i monàrquica. El procés fallit de reforma de l'Estatut, culminat amb la sentència d'un Tribunal Constitucional il·legítim, mostra ben clarament que no hi ha emancipació nacional possible en l'actual marc legal. La manifestació del 10 de juliol va expressar no només el fort rebuig a la sentència, sinó també l'afirmació de la voluntat de decidir del poble de Catalunya i de traspasar els límits de la Constitució. Tanmateix, surant sobre aquestes aspiracions democràtiques, hi ha el retorn i l'augment de les expectatives electorals de forces conservadores com CIU, que ha estat la cossa de tots els governs espanyols, tant del PSOE com del PP. O bé sorgeixen nous projectes com els de Laporta o de Carretero, propiciant una candidatura independentista sense contingut social i d'esquerres, que busquen canalitzar les aspiracions sobiranistes cap a una via morta i al servei del món empresarial.

La crisi s'entrecrua amb la corrupció que, amb els casos Pretoria i Millet, esquitxa tota la po-

lítica catalana i mostra les complicitats entre l'elit política professional i el món empresarial. No hi ha un pam de net en la política catalana.

Estem davant d'un escenari que només fa que posar de manifest la naturalesa antidemocràtica de l'actual model econòmic i de la Unió Europea, en un context on els grans partits i les direccions dels grans sindicats s'han adaptat totalment als interessos empresarials, la política s'ha professionalitzat completament i els centres de presa de decisions s'allunyen cada cop més del conjunt de la ciutadania. Un panorama que prepara el terreny per l'ascens del racisme i la xenofòbia i la dreta populista.

Necessitem una alternativa a Catalunya

Per fer front als intents que la crisi la paguem tots i totes cal la mobilització continuada i sostinguda de la població, organitzar la resistència a cada barri, poble, centre de treball i estudi... i reconstruir un nou teixit social, el sindicalisme combatiu i els moviments socials.

Però amb això no n'hi ha prou.

Cal construir una alternativa en el terreny polític que també ajudi a la remobilització social i formi part de les lluites socials. No podem deixar que els partits de sempre diguin que ens representen, quan en realitat treballen en benefici d'una minoria.

Els partits que conformen el govern de la Generalitat s'han mostrat totalment inservibles per a transformar la societat i millorar les condicions de vida de la població. Les dues legislatures de govern tripartit parlen per si soles. La seva, és una política al servei dels interessos del capital, socialment injusta, insolidària, destructora del territori i supeditada a la Constitució espanyola. El fracàs del tripartit només fa que preparar el retorn de la dreta al poder.

Front al desgast dels partits tradicionals i el fracàs del govern tripartit veiem néixer noves propostes polítiques, com les opcions independentistes de dretes i proempresarials i també alternatives xenofòbies i reaccionàries. La solució als problemes actuals només pot venir de la mà d'una resposta d'esquerres, mobilitzadora i solidària.

Necessitem construir una alternativa anticapitalista i defensora dels drets nacionals i la plena sobirania de Catalunya. Una alternativa ecologista, feminista, antiracista, internacionalista i lligada als moviments i a les lluites socials.

En un moment com l'actual, en plena crisi econòmica, social i mediambiental, en ple augment de

les aspiracions sobiranistes del poble català, amb els partits majoritaris esquitxats fins al coll per la corrupció, amb un ascens alarmant de la xenofòbia, amb la visita del Papa a Barcelona el proper novembre, i amb la Vaga General del 29S en perspectiva... no ens podem quedar aturats i aturades. Cal trencar la resignació i fer un pas endavant. És el moment d'atrevir-se. De no quedar-se amb allò vell i treballar per construir allò nou.

Una veu crítica a les eleccions al Parlament ...És el moment d'atrevir-se

Amb aquesta perspectiva, diverses organitzacions polítiques com Revolta Global-Esquerra Anticapitalista, Corrent Roig, i Lluita Internacionalista, i diversos activistes de moviments socials ens hem aplegat per impulsar una candidatura anticapitalista, i defensora dels drets nacionals i la plena sobirania de Catalunya. Una candidatura ecologista, feminista, antiracista i internacionalista. El nostre és un projecte obert, al que esperem seguir incorporant noves voluntats, persones i col·lectius.

Per a nosaltres les eleccions són un terreny més de lluita. No som electoralistes, ni fem de les campanyes electorals la nostra raó de ser. Volem una alternativa que sigui útil per a les resistències socials i que aprengui d'elles. Per això la nostra prioritat és la lluita el carrer.

Però pensem que no podem permetre que els partits que monopolitzen la representació política i electoral ho segueixin fent. I pretenguin seguir parlant en nom de tots i totes nosaltres, mentre governen en benefici de les grans empreses. Per això volem impulsar una nova veu que utilitzi les eleccions per fer sentir les propostes de les i els treballadors, dels aturats i aturades, dels i les immigrants, dels activistes dels moviments socials, del sindicalisme combatiu...

Pensem que cal trencar amb el dilema de quedar-se a casa el dia de les eleccions o de seguir votant pel mal menor. Recolzar el mal menor és sovint el camí més ràpid que porta al mal major.

La nostra és una proposta en construcció en la qual volem sumar el màxim nombre de voluntats, amb diferents visions i procedències, però totes compromeses amb una transformació radical de la societat i amb la lluita per canviar el món de base.

És el moment d'atrevir-se, de no quedar-nos a casa.

Tenim milers de raons per fer-ho.

Què defensem?

Volem representar una veu diferent i defensem una política de ruptura amb l'actual ordre de coses. Una Catalunya anticapitalista, sobirana, ecologista, feminista, antiracista i internacionalista.

Les següents són les nostres primeres propostes, unes primeres pistes de treball d'un programa que esperem anar enriquint les pròximes setmanes amb la col·laboració de totes les organitzacions, col·lectius, i activistes interessats en que hi hagi una nova veu com aquesta a les eleccions al Parlament:

1. Per la fi dels plans d'ajust i les retallades dels drets socials i laborals

Rebutgem la política dels governs de la Unió Europea i del G20, els plans d'ajust i els rescats amb diners públics de la banca. Defensem l'**expropiació del sistema bancari** i la creació d'**una banca pública** que tingui com a finalitat satisfer les necessitats bàsiques de la població. **No a la reforma laboral** i als intents de precaritzar encara més el mercat de treball. Front a l'atur i als EROs exigim la **prohibició dels acomiadaments col·lectius** i l'obligatorietat del pagament per part dels empresaris dels deutes contrets en les empreses en crisi. Defensem la jornada laboral de **35 hores** sense reducció de salari, amb la perspectiva d'anar cap a les 30, i el **repartiment igualitari del treball domèstic i de cura**. Demanem un **salari mínim de 1200 euros** i el dret a un ingrés social equivalent per a totes les persones en atur. Contra la privatització directa i indirecta defensem els béns i **els serveis públics sota control social** i democràtic i el retorn al sector públic, en la

gestió i propietat, dels serveis privatitzats. No a la LEC i al Pla Bolonya. No al copagament de la sanitat. Volem la **jubilació als 60 anys** i ens oposem als plans immi-nents de reforma de les pensions. Exigim una **reforma fiscal** que gravi a les grans fortunes i combati el seu frau fiscal i l'**abolició dels paradisos fiscals**. Defensem una política d'habitatge basada en la creació d'un **parc públic d'habi-tatges per a lloguer social** no superior al 25% del salari i una moratòria immobiliària. No als desnonaments per impaga-ments d'hipoteques de llars afecta-des pel frau immobiliari o l'atur. No al mobbing immobiliari que pateixen moltes famílies, sovint de pocs ingressos i d'edat avançada, moltes d'elles dones grans.

2.Per la plena sobirania i l'autodeterminació

Defensem la **plena sobirania** del poble català i **rebutgem la Cons-titució espanyola monàrquica** de 1978. El procés fallit de reforma de l'Estatut mostra clarament que la via estatutària és una via morta i que la satisfacció dels anhels de sobira-nia del poble català exigeix trencar amb la Constitució. Defensem l'**exercici del dret a l'autodeter-minació** a través d'un **referèndum** amb l'objectiu d'assolir una **República Catalana** que pugui decidir lliurement el vincle que vol tenir amb la resta de pobles ibèrics i d'Europa.

3.Per un model econòmic i social sostenible

Ens oposem a l'actual model productivista i consumista. Reivin-diquem l'**expropiació del sector energètic** i el **tancament de les nuclears**. Defensem les energies renovables, el territori i el **transport públic**. No a la MAT, al transvas-ament del riu Ebre i a les infraestruc-tures que destrueixen el territori. Volem un món rural viu, un banc de terres públic, una llei de transfor-mació artesana, i una **Catalunya lliure de transgènics**. Per la sobirania alimentària. No a la PAC. No al maltractament animal.

4.Per la fi del racisme i la xenofòbia

Denunciem l'auge del racisme i la xenofòbia, sovint fomentats des de les institucions, que busca convertir als immigrants en el buc emissari de la crisi. Volem la **derogació de la Llei d'Estrangeria**, el **tancament dels centres d'internament**, la defensa del dret a hospitalitat envers les persones «sense papers», i els **plens drets de ciutadania** per a la població immigrant. Despenalització del «top manta».

5.Per la igualtat entre homes i dones

Defensem la fi de les discrimina-cions laborals i salarials de les dones, l'**ampliació del permís de maternitat i paternitat**, una xarxa pública de llars d'infants i el reparti-ment igualitari del treball domèstic i de cura. Reivindiquem la **despena-lització de l'avortament** i la seva inclusió en la xarxa pública. Volem una política amb mitjans reals per **combatre la violència de gènere** que superi els límits de la legislació actual.

6.Per la defensa de les llibertats democràtiques

Defensem les llibertats i els drets democràtics bàsics amenaçats en nom de la lluita contra el terrorisme i la immigració. Exigim la **derogació de la Llei de Partits**. Ens oposem a la criminalització i repressió dels moviments socials i volem la **despenalització de l'okupació**. Demanem la **derogació de les ordenances cíviques** autoritàries aprovades en moltes localitats de Catalunya.

7.Per una Catalunya solidària amb la resta de pobles del món

Exigim al govern català i als governs de la UE el **boicot i la fi dels acords i relacions de qual-sevol tipus amb l'Estat d'Israel**. Demanem la fi immediata del bloqueig de Gaza. Defensem la causa del poble Saha-raui. Dema-nem la **dissolució de l'OTAN**, la desmilitarització de la Unió Europea i reivindiquem una **Europa dels pobles i dels i les treballadores**. Volem l'**abolició del deute extern** i el deute ecològic. Denunciem la política imperialista de les multinacionals catalanes als països del sud.

8.Per uns mitjans de comunicació democràtics i una cultura desmercantilitzada

Demanem una **Llei de mitjans de comunicació** que n'afavoreixi el **control democràtic** i potenciï els alternatius. Defensem el software lliure, la fi de les patents de software, i el lliure intercanvi de productes culturals. Ens oposem a la política de la SGAE i al Cànon Digital i defensem una política cultural que afavoreixi la creació artística desmercantilitzada.

9.Per la fi de les discriminacions a gais, lesbianes, bisexuals, transsexuals, queers i intersexes

Ens oposem a qualsevol tipus de discriminació social o laboral per motius d'opció sexual i a les visions reaccionàries sobre la família. Demanem la despatologització de la transsexualitat.

10.Per la transparència i la no professionalització de la política

Finalment, demanem **mesures reals contra la corrupció** i la impunitat amb què actuen els polítics i els empresaris corruptes i mesures a favor de la **transparència** i el control públic de l'administració. Volem una política no profes-sionalitzada. Exigim la **limitació dels càrrecs públics a no més de 2 mandats** i amb salaris que no siguin superiors al salari públic mitjà. Defensem el **dret a vot als 16 anys**.

El PSOE fa la feina bruta a la dreta

Sobre la necessitat o no de la reforma laboral, dos discursos es disputen l'atenció de la població, amb un ressò mediàtic molt diferent. Un diu que si s'abarateix prou el treball i l'acomiadament, treballarem tots i totes. L'altre (veure article de Vicenç Navarro en els enllaços) diu que, a l'inrevés, l'atur i el treball barat deprimeixen la demanda de béns i serveis, desincentiven la inversió de capital als empresaris i creen més atur. De fet, quan Marx va establir que el capitalisme estava subjecte a crisis cícliques, d'això es desprenia que el que és bo per als empresaris no és bo per a tots i totes. De fet no és bo ni per a ells mateixos, sobretot per a la petita burgesia, doncs amb l'atur arriba la depressió del mercat que causa la seva ruïna. La burgesia espanyola, la mateixa que és responsable de la bombolla immobiliària que va posar els pisos als suburbis a 300.000 euros i el lloguer d'una habitació a 300 euros al mes, pretén seguir baixant els salaris i acomiadant. El FMI no ho faria millor: per aquest camí es destruiran forces productives i s'aprofundirà la crisi. Però això que sembla una barrabassada és com Marx explica que el capitalisme surt de les seves crisis.

Les direccions de CCOO i UGT, amb l'empresari Díaz Ferran, responsable d'haver estafat milers de treballadors i treballadores (president de la patronal CEOE) han arribat negociant a les portes de l'estiu de la manera secreta habitual, moment en què el govern ha aprovat un Decret Llei amb la reforma laboral que han ratificat els diputats en el Parlament. Paral·lelament s'ha tramitat com a llei i al setembre surt la versió definitiva, encara pitjor. Les direccions de CCOO i UGT han convocat vaga general per al 29 de setembre. Els sindicats d'Euskadi i

Navarra ELA, LAB, ESK, STEE/ EILAS, EHNE, HIRU, CGT i CNT ho van fer el 29 de Juny. CCOO d'Euskadi també.

Primer va ser negar la crisi, després anunciar una falsa recuperació (mentre es produïen tancaments i acomiadaments) i ara ha arribat el catastrofisme interessat. D'aquest catastrofisme surt la por que permetrà imposar les retallades als serveis públics, les retallades salarials i de pensions i ara una volta de rosca més en el desmantellament de la legislació laboral que concreta les conquestes socials de generacions. Recordem que les causes de la crisi han estat la pròpia acumulació capitalista, en detriment dels salaris i preus que sofreixen els treballadors i treballadores per a adquirir els béns i serveis per atendre les seves necessitats. Una altra causa ha estat la falsa creació de diners i deute, encarnada en l'emissió lliure de dòlars des de la guerra del Vietnam, i en menor grau de la resta de monedes, amb els seus respectius bancs i dels bons i accions de les empreses prou grans per a col·locar-los. L'altra raó és tractar els recursos naturals com una mercaderia, sense cap planificació al servei de les necessitats humanes i ecològiques. Cap de les causes de la crisi fa referència al mercat de treball, que en tot cas és el més precari de la UE-15. Els cinc milions de desocupats s'han d'atribuir al col·lapse del model econòmic espanyol.

Aquesta reforma, com les anteriors, pretén a curt termini baixar els costos laborals (salari, cotització i indemnització), però sobretot facilitar una clàusula universal de «desvinculació» dels convenis que a mig termini liberalitza el mercat laboral en ple cicle econòmic depressiu.

Mesures de la Reforma Laboral

1.- Clàusula de «desvinculació» de les empreses per no complir els convenis. Des de fa 16 anys era possible despenjar-se salarialment del conveni si hi havia acord entre l'empresa i la

representació sindical. Ara serà possible sense acord. També sense acord serà possible fer canvis per sota de conveni d'horaris i distribució de la jornada regular i irregular. Els convenis van deixant de ser el mínim, que pot millorar-se amb la negociació i l'acció sindical, i es treu aquest mínim en una conjuntura depressiva de l'economia.

2.- Pla d'Ocupació Juvenil, cobrant menys que el Salari Mínim Interprofessional. Distingeix entre universitaris i no universitaris. La bonificació a la Seguretat Social per contractes de joves en formació o en pràctiques serà del 100%. Un jove pot treballar 40 hores la setmana per 380 euros bruts mensuals.

3.- Abaratiment de l'acomiadament que ja és lliure:

Les empreses podran acomiadar amb 20 dies d'indemnització per any treballat (màxim de 12 mensualitats) quan «dels resultats de l'empresa es desprengui una situació econòmica negativa, en casos com l'existència de pèrdues actuals o previstes; o la disminució persistent del seu nivell d'ingressos» (anomenades «causes objectives»). En les noves contractacions que durin més d'un any, l'acomiadament estarà subvencionat: l'empresari pagarà 12 dies per any, i els altres 8 els pagarà el FOGASA (Fons de Garantia Salarial, del Ministeri de Treball). El 2012 es pagaran d'un fons que s'explica més endavant. Per aquesta conversió d'acomiadaments que abans eren improcedents i ara «objectius», els empresaris ja no hauran de pagar 45 dies per any fins a un màxim de 42 mensualitats. En les noves contractacions l'empresa obté una reducció del cost de l'acomiadament del 74%. En les contractacions anteriors a la posada en vigor, l'empresa té una reducció del cost de l'acomiadament d'entre el 56% (antiguetat d'entre 1 any i 19) i el 71% (màxim per a treballadors amb 28 anys o més de antiguetat). El major abaratiment de l'acomiadament es produeix en treballadors amb més antiguetat.

El contracte indefinit amb acomiadament improcedent de 33 dies (màxim 24 mensualitats) es generalitza (es deixarà d'usar l'anterior que és de 45 dies i màxim de 42 mensualitats). Reducció del 27% del cost de l'acomiadament en cas d'acomiadament improcedent.

4.-Les ETTs podran entrar en els sectors perillosos com la construcció, i en les Administracions Públiques (incloses sanitat i ensenyament). Això dinamita les borses de treball del sector públic. Es suprimeixen tots els articles de convenis que impedeixin contractar ETTs en una empresa o sector. Les Agències privades de col·locació passen a fer part del treball que ara fa l'INEM i els Serveis Autònoms d'Ocupació, es consideraran entitats col·laboradores. Els treballadors i treballadores en atur hauran de obeir els seus requeriments. La situació recorda els abusos de les Mútues forçant altes amb metges treballant amb incentius «a comissió».

5.- Model Austríac: es formarà un fons, com un pla de pensions però que serà per a l'acomiadament, del qual sortiran els diners per a pagar els 8 dies d'indemnització per any treballat de què hem parlat abans. Si no ho consumeix el treballador, se li pagarà a la jubilació. El ministre Corbacho ja ha declarat que aquest fons no significarà augment de despeses per a les empreses. La concreció del fons es farà properament.

6.- Model alemany: ja en els Expedients de Regulació d'Ocupació (EROs) es podia compatibilitzar el cobrament parcial de l'atur amb una reducció de jornada i salarial (solament a partir d'una reducció del 30%) però l'estat no pagava la Seguretat Social. Ara serà amb reduccions de jornada d'entre el 10% i el 70%, com a màxim per un any. L'estat podrà pagar com a màxim el 80% de la Seguretat Social. Hi ha economistes alemanys que diuen que això no serveix per la crisi espanyola, doncs hi ha sectors dels quals no s'espera recuperació.

7.- Subvencions a la contractació fixa d'entre 700 a 1.400 euros segons diferents criteris.

8.- Varis:

Acomiadaments més ràpids per causes objectives.

El 2015 el contracte per obra o servei tindrà una indemnització de 12 dies per any, la mateixa que ara es planteja per l'acomiadament per causes objectives en les noves contractacions de «els nous fixos» després de restar la subvenció a l'acomiadament. Com que la cotització d'indefinit és més barata, és previsible que a 2015 augmenti la proporció dels indefinits ja amb acomiadament lliure i barat.

Suposadament es limitarà l'encadenament de contractes (excepte formació i interinitat) a un màxim de 24 mensualitats en la mateixa empresa, però no s'augmenta la inspecció per a impedir l'abundant frau empresarial en la contractació. A més, es podrà eludir la legislació amb les subcontractes i la rotació de diversos treballadors en el mateix lloc i l'acomiadament lliure i barat.

Es facilita la mobilitat geogràfica i funcional.

Valoració

La classe obrera de l'estat espanyol no ha tingut altes xifres d'activitat i ocupació ni en èpoques de major «prosperitat». La burgesia ha aconseguit tenir un sector de la classe obrera semiesclau modulant la repressió de la il·legalitat que li han permès les successives lleis de estrangeria, els centres d'internament – veritables camps de concentració amb impunitat – les repatriacions i el racisme impulsat institucionalment. A l'enfonsament a càmera lenta de la bombolla immobiliària quant als seus efectes en la baixada de preus, però a càmera ràpida en els seus efectes en l'atur, s'ha succeït l'efecte sobre la resta de sectors que depenien al seu torn de la construcció o del consum. Els efectes de la reforma laboral, com abans de la congelació de les pensions, reducció d'ajudes de dependència, reducció salarial de 2,5 milions d'empleats públics són depressius. Baixen la demanda de béns i serveis, la qual cosa al seu torn augmenta l'atur. La reforma laboral tindrà com a efecte immediat l'abaratiment de l'acomia-dament de tots els fixos que hi ha en aquest moment

(menys els funcionaris), ja siguin pel contracte antic de 45 dies o pel de foment de l'ocupació de 33 dies d'indemnització mitjançant l'acomiadament «per causes objectives» amb 20 dies. A més a més, els nous contractes tindran una subvenció de 8 dies en la indemnització dels acomiadaments. En un context depressiu, això molt probablement dispararà una nova onada de tancaments i acomiadaments. Cada onada ens aprofundeix més en la crisi per falta de demanda, i posa en pitjor situació als treballadors empleats. Llavors hi haurà la clàusula de desvinculació dels convenis. Tot i la retòrica de guanyar competitivitat, es tracta de l'eterna cançó de maximitzar els beneficis amb el mínim temps i inversió. Hi ha una contradicció entre els costos que els treballadors i les petites empreses paguen per la bombolla immobiliària en els lloguers i hipoteques i els baixos salaris als quals s'està arribant. Petras en el seu famós informe (veure enllaços) ja ho va advertir el 1995: les noves generacions suportaven la precarietat vivint amb els pares. Ara estem passant en molts casos als rellogats de la postguerra. Els treballadors immigrants ja fa temps que estan en aquesta situació. En l'estat espanyol és el principi del final del projecte econòmic de la burgesia espanyola resumit en «Espanya va bien». Com més aviat reaccionem la classe obrera, menys perdrem. La passivitat i la confiança en les elits polítiques i sindicals pot menjar-se el present i el futur. Els sindicats bascos amb la seva vaga general exitosa del 29 de juny van marcar el camí i els temps. 29 de setembre Vaga General.

Victor Messeguer

Nota:

En aquests enllaços es poden descarregar uns arxius amb uns textos. Citar-los no implica avalar la línia política de les webs o dels autors. <http://wipi.es/v27z>
<http://wipi.es/chp5>

**Contra la reforma laboral, les retallades i les privatitzacions;
en defensa de les conquestes socials de la classe obrera,**

Vaga General el 29

A Europa continua el procés de mobilitzacions defensives i vagues generals –França el 7 i Grècia el 29S-, en un intent d'articular una resposta dels treballadors i treballadores a l'ofensiva que els governs europeus han emprès contra les condicions laborals i salarials i les conquestes obreres en educació, sanitat, pensions i serveis socials. La classe obrera comença a imposar, amb diferents ritmes segons els països i el nivell d'ofensiva dels governs, l'organització d'aquesta resposta a les direccions burocràtiques dels sindicats, que es troben entre l'espasa i la paret, doncs veuen perillar els seus propis privilegis com a mediadors en la gestió de les retallades capitalistes juntament amb les condicions dels seus afiliats i afiliades. Així, a l'estat espanyol s'ha mantingut la convocatòria de Vaga General feta pels sindicats majoritaris CCOO i UGT a principis de l'estiu, tot i que els seus mateixos dirigents són els primers a fomentar els dubtes sobre l'èxit i el sentit de la convocatòria.

La política de reformes del «socialista» Zapatero

El govern Zapatero segueix acorralant als treballadors/es. Les seves mesures creixen al costat dels beneficis de la banca i de les grans empreses. Els acomiadaments i tancaments, i l'ocupació precària també. Els beneficis empresarials es situen prop del 15%, però l'augment salarial en el primer semestre de l'any ha estat del 0,2% en les grans empreses –i resulta impossible calcular les rebaixes salarials encobertes que s'han perpetrat a l'empara d'EROs, subrogacions i canvis de contracte-, i l'atur arriba al 20%.

El decret-llei de reforma laboral aprovat el juny fomenta i abarateix els acomiadaments «objectius», subvenciona els empresaris per nous contractes, permet la intervenció d'ETTs en sectors fins a ara vedats, i legalitza la desvinculació patronal de condicions pactades en convenis i acords amb els sindicats (veure article en aquest número de LI). Quan el decret superi el tràmit parlamentari aquest mateix mes, el govern emprendreà l'anunciada reforma del sistema de pensions –a favor dels bancs- i, amb ella, l'augment de l'edat de jubilació de 65 a 67 anys, i la rebaixa de les pensions en ampliar a 20 els anys per al càlcul. I en paral·lel, el 'copagament' en la sanitat, la retallada de l'oferta d'educació pública i serveis socials i la venda del que queda del patrimoni públic rendible. Sumem-hi la congelació de les pensions i els salaris del sector públic –que, com apunten les estadístiques, pressiona a la baixa del salari dels altres sectors-, i tenim un quadre força complet de les «reformes socialistes» del govern de Zapatero, al qual a més cal afegir la colossal injecció de fons públics a la banca per a convertir en públic el deute privat.

Per descomptat, el «reformisme socialista» està reformant les coses... però, ho està fent al revés!

La Vaga General del 29-S: una convocatòria imposada a les direccions sindicals, pel descontentament dels treballadors i l'ofensiva patronal

Segons el diari 'Expansión', UGT i CCOO han registrat prop de 280.000 baixes d'afiliats en l'últim període. A ningú se li escapa que la falta d'una resposta mobilitzadora d'aquests sindicats des del començament de la crisi –resposta reclamada des dels sectors afectats, o des dels que veuen perillar la seva situació-, i les contínues renúncies i rebaixes de

les condicions laborals i salarials, acceptades o imposades amb l'acord de les burocràcies sindicals d'UGT i CCOO, no poden ser alienes a aquesta desbandada. Les negociacions dels sindicats amb la patronal i el govern sobre la reforma laboral no van donar resultats que poguessin presentar-se davant els treballadors i treballadores sense que la desbandada anés a més. D'altra banda, el que li interessa a la patronal és treure's del davant aquesta 'molèstia' –petita, però certa- que suposa haver de passar pel tràmit de la signatura dels acords amb els sindicats, situació que pot veure's

desbordada cada vegada amb més probabilitat pel creixent descontentament dels treballadors. El que vol la patronal és tenir les mans lliures per a pagar menys i poder desfer-se dels treballadors i treballadores quan li calgui. I per això, el govern ja facilita el marc jurídic que permet desvincular-se de la negociació col·lectiva i obrar sense retre comptes, a més pagant menys i rebent subvencions. Per què volen, aleshores, els sindicats, fins i tot amb els seus tan fidels i dòcils buròcrates actuals?

Però els sindicats, fins i tot els més domesticats, són una eina defensiva dels treballadors i treballadores. La seva 'força' no té perquè ser la força dels treballadors, tot i que en sigui un reflex. La burocràcia sindical signa renunciés constantment, divideix la classe obrera mitjançant el repartiment de les engrunes i

de Setembre!

només defensa els interessos dels sectors més acomodats i privilegiats. I això, que fomenta la divisió, va contra els interessos dels treballadors com a classe, encara que pugui beneficiar-ne a una petita part. No obstant això, mentre la burocràcia sindical recorre el camí de les renúncies i les traïcions, també li posa a la burgesia un límit que, sense l'organització sindical, seria més difícil de mantenir, empresa per empresa o contracte per contracte. Per això, la debilitat dels sindicats davant la burgesia sí que suposa la debilitat dels treballadors, cosa que explica que la reforma laboral també vagi contra la negociació col·lectiva, per desarmar als treballadors afeblint a les seves organitzacions.

La política sindical de concessions i traïcions té un límit, a partir del qual també comença a afeblir a la pròpia burocràcia que la practica. I aquest límit, a l'estat espanyol es va passar ja fa temps... Ara, mitjançant aquesta convocatòria mal feta, que ha donat temps al govern per a consolidar la seva política, i dubtant en veu alta de l'èxit de la seva pròpia convocatòria, sense preparar la mobilització des de la base, etc., la burocràcia sindical pretén, d'una banda, mantenir les seves posicions en la negociació amb la patronal i el govern, i, de l'altra, contenir el seu descrèdit davant el descontentament de sectors cada vegada més nombrosos dels treballadors i treballadores que pateixen els efectes de la crisi i els resultats de la política sindical de conciliació i renúncia.

La Vaga General com un pas per a construir la resposta a l'atac capitalista

No obstant això, la classe obrera ha de respondre a l'ofensiva burgesa, encapçalada pel govern. El preu de la inacció pot ser molt alt, suposant la condemna de milers i milers de treballadors/es a sobreviure afrontant nivells de misèria que ja semblaven superats a l'estat espanyol i al continent europeu.

Molts han lluitat contra els atacs que han acompanyat a la crisi. Però fins a

ara les lluites han quedat aïllades i han estat derrotades. La majoria per l'acció de la burocràcia sindical, però també per la inexperiència i falta de referències dels nous dirigents. Hi ha hagut fortes lluites amb victòries parcials tot i que importants, com la de TMB de Barcelona o el Metro de Madrid. També han tingut lloc els primers intents de donar una resposta més àmplia i unificada, amb dues vagues generals a Euskal Herria, convocades per la majoria sindical basca, recolzades per CGT i CNT, i que van arrossegar el passat 29-J a CCOO. I no ha faltat l'intent de la burocràcia sindical d'entorpir la unitat dels treballadors i treballadores, com la convocatòria de vaga d'UGT i CCOO només en el sector públic el passat 8-J que, malgrat no ser secundada massivament, sí que va canalitzar el descontentament amb grans i multitudinàries manifestacions.

Però estem lluny encara d'una resposta que pugui aturar i revertir l'atac capitalista dels governs europeus. La vaga general del 29-S ha de servir per a avançar en la recomposició i reorganització de la classe obrera, fent coincidir en la pròpia lluita als i les que estan disposats a lluitar. La classe obrera s'ha de veure a si mateixa i començar a reconèixer la seva força per a guanyar la consciència que és possible vèncer, i que el triomf sobre el capitalisme i la seva crisi només s'aconseguirà amb la lluita, amb la coordinació i l'organització. Una Vaga General de 24 hores no és suficient, però convertir-la en un pas cap a la unificació de les lluites a l'estat espanyol i a nivell europeu és l'única manera de fer que serveixi als interessos dels treballadors i treballadores. Gràcia, França i Itàlia ja han començat, ara ens toca començar a nosaltres.

**CONTRA LA POLÍTICA DE
RETALLADES, REBAIXES I
ACOMIADAMENTS
EN DEFENSA DE LES
CONQUESTES I DRETS SOCIALS
PER L'OCUPACIÓ, EL SALARI I
LES PENSIONS
TOTES I TOTS A LA VAGA
GENERAL EL 29 DE SETEMBRE**

Assegurar la vaga general és construir-la des de baix

Assegurar la vaga general és construir-la des de baix. Des dels centres de treball, amb assemblees en què es puguin discutir les mesures del Govern i la forma d'enfrontar-nos a elles, en què es voti la vaga del 29 i s'elegeixin comitès de vaga que integrin representants dels sindicats convocants. Les funcions dels comitès de vaga són essencials per a garantir el triomf de la vaga; per a discutir i controlar si hi ha serveis mínims; per a organitzar els piquets –molts treballadors precaris estan amenaçats d'acomiadament si van a la vaga i precisen de piquets per a permetre'ls sumar-se a la lluita sense riscos.

Cal crear una coordinació de comitès de vaga de cada localitat amb totes les empreses, per a ajudar les que ho necessitin, per a contactar amb la resta de sectors, comerciants i organitzacions veïnals, partits polítics, entitats diverses... perquè donin suport.

L'organització amb assemblees i comitès de vaga i la seva coordinació no només és la forma eficaç d'assegurar l'èxit, és també la possibilitat de poder discutir i proposar com seguir la lluita. Es tracta que la classe obrera en vaga exerceixi el dret a la paraula i no quedi passivament a l'espera de si les direccions dels dos grans sindicats decideixen un dia tornar a convocar alguna manifestació o una nova vaga.

Convocatòria de Vaga General del Sector Públic del 8 de Juny:

Resposta irregular als centres, grans manifestacions als carrers

La vaga del sector públic del 8 de Juny es va desenvolupar amb una participació irregular, atribuïble a diversos motius: anys de desmobilització i d'inèrcia d'un sindicalisme «de despatxos», parcialitat de la convocatòria, limitada al sector públic quan les mesures del govern van més enllà, i quan nombrosos sectors es pronuncien per la necessitat d'una Vaga General, campanya confusionista al voltant de la data –canviada del 2 al 8, i en dubte de si es mantindria fins a pocs dies abans, convocatòria que, també, donava motiu a l'argument que «fins que no toquen als privilegiats –pels funcionaris i pels propis sindicats CCOO i UGT- aquí ningú no fa res», en clara al·lusió a la política sindical practicada davant el devesall dels dos milions de nous desocupats i acomiadats... Una reflexió que molts treballadors i treballadores exterioritzaven era la recriminació a CCOO i UGT que la resposta havia de ser una Vaga General. Això té la seva importància, encara que saben que hi ha qui va utilitzar aquest argument per a no fer vaga el dia 8, i n'utilitzarà un altre –que ja és tard- per a no fer-la el 29 de setembre.

Les manifestacions, en canvi, sobretot a Catalunya, i especialment a Barcelona, van ser veritablement grans. Cal pensar que molta gent que no va fer en la vaga sí ho van fer a les manifestacions, per exterioritzar la seva protesta o el seu malestar davant les mesures que va aplicant el govern i davant el que se sabia en aquells dies del contingut de la nova reforma laboral. A la manifestació més gran, la de Barcelona, hi van assistir uns 80.000 treballadors/es. Com a nota a part, la convocatòria divisionista d'una altra manifestació per part de la CGT, coincidint parcialment amb la d'UGT i CCOO, a la qual convocava l'esquerra sindical amb el plantejament de formar un bloc per la Vaga General dins de la mateixa, va contribuir inicialment a fomentar encara més la divisió dels treballadors que acudien en grups des dels seus centres i que se separaven per a anar cadascun a la seva convocatòria. Malgrat això, cal dir que la convocatòria de CGT, sectària i divisionista, es va convertir en un referent per a una part de l'avantguarda de la vaga del sector públic, reunint més de 1.500 persones en el seu seguici. En la nostra opinió, d'haver estat un bloc en la manifestació unitària, la pressió sobre les burocràcies de CCOO i UGT hauria estat major, i CGT hauria sortit enfortida a l'aparèixer com el referent més important de l'esquerra sindical que intenta articular una resposta organitzada a les polítiques contra els treballadors que aplica el govern i negocien UGT i CCOO. De la forma que es va fer, com una manifestació suposadament «unitària i alternativa», molts dels 80.000 participants ni es van assabentar que havia una important columna de CGT, i van cridar a favor de la Vaga General i contra la política del govern cadascun pel seu costat.

El govern, de la seva banda, va restar importància a la convocatòria i va seguir endavant amb els seus plans, donant llargues a la negociació impossible d'una reforma laboral de gran abast, que va ser aprovada finalment per Decret –com la dràstica anul·lació dels drets laborals dels controladors i la privatització del control aeri, com la retallada dels salaris dels funcionaris i les pensions i els serveis socials-, i resposta per les burocràcies d'UGT i CCOO amb una convocatòria de Vaga General per a després de l'estiu, el 29 de Setembre.

No obstant això, aquest primer cop no ha estat en va, i tant la Vaga General del 29 de Juny a Euskadi, com les vagues de Ferrocarrils de la Generalitat a Barcelona i, sobretot, la del Metro de Madrid –en aquestes últimes s'han trencat els «serveis mínims» que, habitual i abusivament destrueixen la possibilitat d'èxit de les vagues en els serveis públics-, semblen marcar el camí de la recomposició de la lluita obrera.

Però aquest camí, si volem de debò aturar els plans d'austeritat i misèria per als treballadors i de quantioses ajudes econòmiques i legals als explotadors i especuladors, ha de ser unitari i tenir continuïtat. Perquè després de tants anys de lluites aïllades i de derrotes pactades i no pactades, ja és l'hora que la unitat imposi el triomf de les lluites treballadors i treballadores.

**Contra la reforma laboral i l'agressió capitalista, Vaga General
Visca la lluita de la classe obrera**

Luis Carlos Gómez, 'Luca'

40 anys de l'assas

El 21 d'agost de 1940, Lleó Trotsky era assassinat a Coyoacán, Mèxic, per un agent stalinista. Reproduïm en aquest número de LI dos textos, com a homenatge i memòria viva del fundador de la IV Internacional. Un d'ells són fragments del comentari del psicoanalista i psicòleg social Erich Fromm, escrit en 1958 amb motiu de la publicació per la Universitat d'Harvard del anomenat «Diari de l'Exili de Trotsky»; i l'altre és del propi Trotsky, conegut com a «Testament», i inclòs en l'esmentat diari.

León Trotsky, Testament, 1940:

La meua pressió arterial alta (que segueix augmentant) enganya els que m'envolten sobre el meu estat de salut real. M'assec actiu i en condicions de treballar, però evidentment s'acosta el desenllaç. Aquestes línies es publicaran després de la meua mort.

No necessito refutar una vegada més les calúmnies estúpides i vils de Stalin i els seus agents; en el meu honor revolucionari no hi ha una sola taca. Mai vaig entrar, directa ni indirectament, en acords ni negociacions ocultes amb els enemics de la classe obrera. Milers d'adversaris de Stalin van ser víctimes d'acusacions igualment falses. Les noves generacions revolucionàries rehabilitaran el seu honor polític i tractaran com es mereixen els botxins del Kremlin.

Agraeixo calorosament els amics que em van seguir sent

sinat de Trotsky per l'estalinisme

lleials en les hores més difícils de la meua vida. No n'anomeno a cap especialment perquè no puc anomenar-los tots. No obstant això, crec que es justifica fer una excepció amb la meua companya, Natalia Ivanovna Sedova. El destí em va atorgar, a més de la felicitat de ser un lluitador de la causa del socialisme, la felicitat de ser el seu marit. Durant els gairebé quaranta anys que hem viscut junts ella ha estat sempre una font inextinguible d'amor, bondat i tendresa. Ha suportat grans sofriments, especialment en l'última etapa de les nostres vides. Però en alguna cosa em reconforta el fet que també va conèixer dies feliços.

He estat revolucionari durant els meus quaranta-tres anys de vida conscient i durant quaranta-dos vaig lluitar sota les banderes del marxisme. Si hagués de començar tot de nou tractaria, per descomptat, d'evitar un o altre error, però en el fonamental la meua vida seria la mateixa. Moriré sent un revolucionari proletari, un marxista, un materialista dialèctic i, en conseqüència, un ateu irreconciliable. La meua fe en el futur comunista de la humanitat no és avui menys ardent, encara que si més ferma, que en la meua joventut.

Natasha s'acosta a la finestra i l'obre des del pati perquè entri més aire a la meua habitació. Puc veure la brillant franja de gespa verda que s'estén després del mur, dalt el cel clar i blau i el sol que brilla a tot arreu. La vida és bella. Que les futures generacions la lliurin de tot mal, opressió i violència i la gaudeixin plenament.

Totes les meves pertinences, els meus drets literaris (els ingressos que produeixen els meus llibres, articles, etc.) seran posats a la disposició de la meua esposa,

Natalia Ivanovna Sedova. En cas que ambdós morim (la resta de la pàgina està en blanc, datat en 27 de febrer de 1940).

L'índole de la meua malaltia és tal (pressió arterial alta i en avanç) - segons jo ho entenc - que la fi pot arribar de sobte, molt probablement -de nou és una hipòtesi personal- per un vessament cerebral. Aquest és el millor fi que puc desitjar. És possible, no obstant això, que m'equivoqui (no tinc ganes de llegir llibres especialitzats sobre el tema i els metges,

naturalment, no em diran la veritat). Si l'esclerosi es prolongués i em veiés amenaçat per una llarga invalidesa (en aquest moment em sento, per contra, ple d'energies espirituals a causa de l'alta pressió, però no durarà molt), em reservo el dret de decidir pel meu compte el moment de la meua mort. El «suïcidi» (si és que cap el terme en aquest cas) no serà, de cap manera, expressió d'un esclat de desesperació o desànim. Natasha i jo hem dit més d'una vegada que es pot arribar a tal condició física que sigui millor interrompre la pròpia

vida o, millor dit, el procés massa lent de la mort... Però siguin quines siguin les circumstàncies de la meua mort, moriré amb una fe indestructible en el futur comunista. Aquesta fe en l'home i el seu futur em dóna fins i tot ara una capacitat de resistència que cap religió pot atorgar.

León Trotsky, 3 de març de 1940.

Erich Fromm, 'Sobre el Diari de l'Exili de Trotsky', 1958:

L'hàbit general de considerar l'estalinisme i el comunisme actuals idèntics, o almenys continuació del marxisme revolucionari, també va implicar un malentès creixent sobre les personalitats de les seves grans figures revolucionàries: Marx, Engels, Lenin i Trotsky (...)

Tot i que es puguin tenir discrepàncies amb Marx, Engels, Lenin i Trotsky, no hi ha dubte que, com a persones, van representar un floriment de la humanitat occidental. Eren homes amb un sentit comprensiu de la veritat, penetrant en la mateixa essència de la realitat, que mai van confondre amb la seva superfície enganyosa; van ser d'un valor i d'una integritat sense màcula, p r o f u n d a m e n t compromesos i lliurats a l'home i el seu futur; eren

altruistes i amb poca vanitat o desitjos de poder. Van ser persones sempre estimulants, sempre vius, sempre ells mateixos, i el que ells tocaven cobrava vida. Representen els millors trets de la tradició occidental, la seva fe en el temps i en el progrés de l'home. Els seus errors i equivocacions són els propis del pensament occidental: el racionalisme i la sobrestimació occidental de l'eficàcia de la força, que és la base de les grans revolucions dels últims segles.

No és accidental que sapiguem molt poc de les vides personals

d'aquests homes. Ells no es van prendre a si mateixos com a importants; no van escriure sobre si mateixos, ni van especular sobre les seves motivacions (...)

No hi ha dubte que Trotsky, com a individu, va ser diferent de Marx, de Engels i de Lenin, així com aquests van ser diferents entre si; no obstant això, en permetre'ns tenir una mirada íntima de la vida personal de Trotsky, ens adonem de tot el que té en comú amb aquestes personalitats productives. Si Trotsky escriu sobre esdeveniments polítics, o sobre l'autobiografia de Emma Goldman, o bé sobre les històries de detectius de Wallace, la seva reacció va fins a les arrels, és penetrant, viva i productiva. Si escriu sobre el seu perruquer, els funcionaris francesos de la policia o el Sr. Spaak, el seu judici és profund i encertat. Quan té una oportunitat d'aconseguir una visa per part de l'acabat de formar govern laborista noruec, que seria la més afortunada sortida per a les seves creixents dificultats de l'exili a França, no vacil·la ni un segon a escriure una afilada crítica al partit laborista noruec. Enmig d'un insegur exili, malalt, sofrint la cruel persecució stalinista de la seva família, no hi ha mai una nota d'autocompassió, o tan sols de desesperació. Hi ha objectivitat, valor i humilitat.

Trobem a un home modest; orgullós de la seva causa i de les veritats que ha descobert, però no un superb o un egocèntric. Les paraules d'admiració i de preocupació amb les que s'expressa sobre la seva esposa són profundament commovedores. Exactament igual que en el cas de Marx, es troba aquí el compromís, la comprensió i la generositat d'un home profundament afectuós que brilla a través d'aquest diari de Trotsky. Ell va estimar la vida i la seva bellesa (...)

Per la retirada del decret del burka/niqab

Reproduïm el manifest de la campanya en la que vam participar en el mes de juliol contra els decrets de prohibició del burka.

En les darreres setmanes diversos ajuntaments catalans han aprovat mocions per a prohibir l'ús del burka i el niqab als serveis municipals. A nivell estatal, una esmena del PP instant al govern a prohibir-lo en els espais públics va ser aprovada el passat 23 de juny amb els vots a favor de CIU.

Al nostre país, la majoria de les mocions han estat aprovades per alcaldies del PSC, assumint completament l'agenda política i el discurs racista dels grups d'extrema-dreta. Per motius electorals, i al mateix temps que s'atribueixen la responsabilitat en el fre d'aquestes forces reaccionàries, ens plantegen una situació de greus conseqüències racistes i d'exclusió. Amb el nou decret simplement es dona un pas més cap a la crimi-nalització de la comunitat musulmana, sota cobert ideològic del suposat xoc de civilitzacions i seguint l'onada islamòfoba europea.

Aquestes normatives s'emmarquen en un context de crisi econòmica i de greus retallades socials, desviant l'atenció de l'opinió pública cap a problemàtiques inexistents i creant un fals debat. Denunciem la Llei d'estrangeria i les seves successives reformes, cada cop més restrictives, com a marc de tractament del fet migratori. Aquesta nova prohibició és un esglai més dins de l'escalada de greus restriccions dels drets humans, amb l'exemple recent de la prohibició d'empadronament de les persones

estrangeres en situació administrativa irregular a Vic.

Un gran espectacle de la nostra democràcia en el qual la classe política dirigent, en moments de crisi, busca bócs expiatoris, en aquest cas les dones musulmanes.

EL QUE NO ÉS EL DECRET DEL BURKA I EL NIQAB...

- NO és una mesura emancipadora de les dones i una defensa de la seva dignitat, perquè es basa en prohibir l'accés de les dones que porten niqab als serveis bàsics municipals; és una mesura d'exclusió.

- NO és una lluita honesta contra els «símbols que ataquen la dignitat de les dones»: la ciutat està plena de símbols occidentals d'aquest tipus com les publicitats sexistes que exalten la hipersexualització de les dones i nenes, el culte al cos anorèxic o a l'eterna joventut.

- NO és una resposta a un problema de seguretat ni una regulació nova a un buit legislatiu, perquè la identificació personal ja està prou regulada en l'ordenament jurídic vigent.

- NO és una mesura que fomenti la convivència, la participació de les dones en la vida pública ni el camí cap a una societat inclusiva.

- NO és una eina per a contrarestar el pes de la religió en la vida pública: sols cal veure com l'Estat continua subvencionant escoles catòliques que practiquen la segregació de nenes i nens; com la tímida reforma de la llei de l'avortament ha respòs a les pressions de la Conferència Episcopal... o les opcions de subvenció de l'Església catòlica a la declaració de la renda!!

- NO és la resposta a un problema real. Segons el Síndic de Greuges, hi hauria 4 casos de dones amb niqab a Barcelona, sobre una població de més de 1.700.000 habitants.

- NO és una manera de donar suport a les dones a les quals s'obliga a portar qualsevol vestimenta, i de perseguir a aquells que ho imposen.

EL QUE SÍ ÉS EL DECRET DEL BURKA I EL NIQAB...

- Una mesura que sanciona, discrimina, exclou i estigmatitza les dones musulmanes.

- Una instrumentalització del feminisme per justificar una política de restricció de llibertats.

- L'ús del racisme i la xenofòbia com a eina demagògica en temps de crisi econòmica i de greus retallades socials.

- Un pas més cap al racisme i la islamofòbia creixent.

- Una criminalització de les dones que duen niqab, vinculant-les a un imaginari terrorista.

- Un reflex de que l'agenda política l'està marcant la dreta i l'extrema-dreta.

- Una mesura purament electoralista, creant alarma social allà on no hi ha cap debat de tipus social.

- Un signe més de la manca de democràcia: un decret d'alcaldia sense cap mena de debat ciutadà!

Instem l'Ajuntament a promoure el diàleg amb el col·lectiu de dones afectades així com amb la resta de la comunitat musulmana en vistes a garantir el seu accés als serveis públics i a la vida social de la ciutat, amb peu d'igualtat amb la resta de ciutadans i ciutadanes. Igualment, emplacem les autoritats i la societat civil en general treballar per una Barcelona que volem justa, inclusiva, solidària i respectuosa amb la seva diversitat.

CONVOQUEM A UNA ACCIÓ-CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA SANT JAUME,

DAVANT L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

DIMECRES 14 DE JULIOL a les 19H30

NO SÓN LES INSTITUCIONS LES QUE HAN DE DEFINIR QUINA ÉS LA LLIBERTAT I L'AUTONOMIA DE LES DONES, SINÓ LES PRÒPIES DONES:

ESTEM FARTES QUE DECIDEIXIN PER NOSALTRES!

*** Per cert, ¿burka? Els 20 vels integrals que es calcula que hi ha al territori català són niqabs.

Accident en el Golf de Mèxic

Petroli a quin preu?

El passat 20 d'abril una explosió a la plataforma Deepwater Horizon gestionada per la petrolera British Petroleum al Golf de Mèxic provocava un incendi amb el balanç d'11 treballadors morts i l'enfonsament del vaixell el dia següent. L'accident es va produir quan estaven construint, a més d'un quilòmetre i mig de profunditat, una estructura de ciment per connectar els tubs de perforació amb les conduccions que porten el petroli a la superfície, Segons la recerca que s'ha fet durant aquests mesos, tot i que encara segueix sense saber-se exactament la causa de l'accident, es creu que la injecció del ciment no es va fer amb totes les mesures de seguretat i control necessàries per una obra d'aquesta importància. Aquestes deficiències van fer que una gran quantitat de gas natural pugés per la canonada, cosa que va provocar l'explosió i el posterior incendi a la superfície. L'explosió va trencar la canonada i es va començar a abocar-se el cru directament al fons marí sense control.

Des d'aquest moment tots els mitjans de comunicació, així com les declaracions de moviments socials i ambientalistas, i fins i tot dels partits d'esquerres, han descrit la situació amb frases com «el món assisteix perplex al que pot ser el pitjor desastre natural causat per la indústria petrolera» i dirigeixen, principalment, la seva mirada i tota la responsabilitat del succés a la companyia petrolera British Petroleum. Des de la Casa Blanca, amb Obama al capdavant, s'ha volgut donar una sensació de control i de compromís cap a la població de la zona assegurant que s'exigiran responsabilitats a BP, i la companyia ha promès que tot tornarà a ser com abans. Però la realitat és que el màxim responsable del desastre és el govern dels EUA, que ha potenciat i autoritzat l'explotació de petroli d'alt risc en una zona ecològica molt rica. Hem de tenir present que la plataforma accidentada forma part de tot un projecte d'explotació del petroli del fons del Golf de Mèxic i alhora d'explotació i transport de petroli des de Veneçuela fins a EUA via Mèxic, com a part del conegut Plan Puebla-Panama (PPP) en el què el control geopolític del Golf de Mèxic és una peça fonamental.

Quasi quatre mesos després, el 4 d'agost els comunicats de premsa anunciaven que finalment BP havia aconseguit frenar definitivament el vessament de petroli. I en un intent de donar tranquil·litat a la població el propi president es banya a les seves aigües. Segons el mateix comunicat s'han recollit uns 800.000 barrils dels quasi 5 milions que s'han vessat. Els podem creure quan ens diuen que les restes de l'abocament són ja quasi insignificants i no suposen cap perill? Les repercussions mediambientals i l'impacte sobre la salut dels habitats de la zona com a conseqüència de les enormes quantitats de substàncies químiques dispersants que s'han utilitzat y de la quantitat de cru que segueix en les profunditats del golf només es coneixeran amb el temps.

Conseqüències mediambientals de l'abocament de petroli al mar: les marees negres

El petroli, encara que d'origen natural, ja que és el producte de la transformació de restes de plantes i animals en el transcurs de milions d'anys, no és reconegut com a tal per cap ésser viu. És a dir, cap és capaç d'utilitzar-lo com una possible font d'aliment, entrar en la cadena alimentària i ésser degradat. Per tant es calcula que les restes de petroli romanen inalterables més de 100 anys.

El petroli cru és el que s'extreu dels pous i és una barreja de diferents hidrocarburs a partir dels quals s'obtenen una àmplia diversitat de derivats.

Una característica comuna a tots ells és que no es barregen amb l'aigua. Hem de distingir l'impacte de les fraccions menys denses que, igual que l'oli, suren sobre la superfície del mar i les fraccions més denses que queden dipositades en els fons marins. L'impacte de cadascuna d'elles en els ecosistemes marins i del litoral és diferent.

L'impacte que ocasiona la capa d'aquestes fraccions menys denses és doble, d'una banda impedeix la oxigenació de l'aigua del mar i en conseqüència la mort per asfíxia d'animals marins, de l'altra impregna les plomes de les aus marines cosa que els impedeix volar i alimentar-se, així com la pell de peixos i mamífers marins. Amb el temps aquest petroli es dispersa i les fraccions més lleugeres s'evaporen. Per ajudar aquest procés s'escampen substàncies dispersants: al Golf de Mèxic l'enorme quantitat de dispersant utilitzada és una nova font de contaminació.

A més els corrents marins duen restes d'aquestes capes fins a la costa i les platges i contaminen aquests ecosistemes. Els seus efectes tòxics poden durar dècades: avui encara es troben restes de l'abocament del Exxon Valdes després de més de 20 anys.

A més el Golf de Mèxic és zona d'huracans; en la formació dels grans fronts turmentosos es barrejaren substàncies contaminants procedents dels abocaments del petroli que podran arribar lluny de la costa i contaminar les aigües superficials i el sòl.

Les fraccions més pesades es dipositen en els fons marins i contaminen greument les prades submarines que són la font d'aliment i de refugi de moltes espècies. Els organismes marins, especialment els que viuen fixos en el fons, absorbeixen l'hidrocarbur tòxic que es bioacumula: la contaminació arriba als éssers vius superiors de la cadena alimentària.

Un abans i un després en les marees negres

L'accident de la plataforma Deepwater Horizon en el Golf de Mèxic marca un abans i un després en les causes de les marees negres. Una frontera que ve determinada per la fi de l'era del petroli fàcil i l'inici de l'era del petroli degradat, una època caracteritzada per la creixent dependència de fonts d'energia problemàtiques i difícils d'aconseguir com és l'explotació i extracció de petroli en aigües profundes.

Fins ara las marees negres s'originaven en el procés de transport del petroli des de la zona d'extracció fins a les refineries i punts de consum. Així doncs, els desastres ecològics més coneguts són els accidents dels grans bucs petrolers capaços de transportar fins a 500.000 tones i que no tenien les mesures de seguretat necessàries per ser massa vells, o no tenir doble casc, obligatori des de 2005, o navegar per zones de gran valor ecològic; podem destacar accidents com el del Exxon Valdes en 1989, l'Erika en 1999 o el Prestige en el 2002.

Encara que importants, aquests accidents són responsables d'una petita part del petroli vessat al mar. La major part del cru arriba de forma silenciosa. Segons José Santamarta, responsable de l'Institut Word Watch a Espanya, cada any es vessen uns tres milions de tones de cru en abocaments menors procedents de tasques de neteja, per fuites de les plataformes, dels oleoductes o altres mitjans de transport o per la recàrrega de combustible en alta mar.

Les plataformes d'extracció petrolera a mar obert són un altre dels focus de risc. Des de fa anys existeixen plataformes d'extracció de petroli en zones com el mar del Nord, zones costaneres espanyoles com la costa cantàbrica, o el Mediterrani. Totes aquestes plataformes exploten bosses de petroli que es troben en la plataforma submarina litoral a una profunditat relativament baixa.

L'explotació i extracció en aigües profundes

L'explotació i extracció en aigües profundes i ultraprofundes és una nova frontera que la indústria del petroli s'ha vist obligada a traspasar a causa de l'esgotament dels jaciments terrestres.

La plataforma Deepwater Horizon estava perforant, sota una capa d'aigua d'un quilòmetre i mig de profunditat, un pou situat sota una capa de roques de 10 quilòmetres d'espessor. L'explotació i extracció en aigües profundes i ultraprofundes està subjecta el desafiament de les altes temperatures i

pressions, al comportament gairebé plàstic dels estrats salins de més de tres quilòmetres de profunditat, a la presència de gas natural a gran pressió, i a la utilització de complexos mecanismes robotitzats fets a mida.

Per poder entendre com és la situació que s'està produint ara en el Golf de Mèxic, és convenient conèixer una mica l'estructura d'un pou petrolífer profund com el que va fallar. La perforadora fa un forat en la roca dins la qual es col·loca una camisa, que és una canonada metàl·lica per la qual fluirà el petroli quan el pou estigui operatiu. En l'extrem superior d'aquesta camisa s'instal·la un sistema de control anomenat '*Blowout Preventer*' (BOP, evitador d'abocaments), la missió dels quals és bloquejar el pas del petroli en cas de problemes, taponant la canonada. Per a assegurar la integritat estructural i per a evitar fuites entre la camisa i la roca s'emplena aquest espai amb un tipus especial de ciment. D'aquesta manera se segella qualsevol possible fuga a través de la roca i se cimenta la capçalera del pou. Aquest segellat és una operació delicada que s'estava acabant quan es va produir l'explosió, i que alguns apunten com la causa de l'accident per no haver-se fet correctament.

L'explosió va provocar la ruptura de la canalització des de la capçalera del pou fins a la plataforma, en aquest moment les fuites es concentraven a la capçalera del pou i en trams de canonada entre la capçalera i la superfície. Això va fer possible recollir part del petroli que s'escapava, ja que les fuites eren poques i puntuals, i fins i tot intentar de taponar-les. El petroli i el gas a gran profunditat es troben a elevades pressions, de manera que taponar la capçalera del pou provoca que augmenti la pressió en la canonada que està dins del jaç marí. Segons comentaris en un fòrum de *The Oil Drum*, el tub en el seu tram subterrani dona senyals d'estar malmès. El que significa que s'està escapant petroli entre la camisa (la canonada) i la roca circumdant.

La companyia BP ha realitzat diferents intents en aquests mesos per aturar el vessament. Segons declaracions de l'almirall Thad Allen, responsable del govern en la lluita contra la major fuga de petroli en la història de país, a la cadena CNN: «Els Estats Units posterga fins a setembre el segellat definitiu del pou danyat al Golf de Mèxic. Reprendrem durant la setmana següent a la festa del Treball, que aquest any és el 6 de setembre als Estats Units. Les autoritats preveïen en un començament

iniciar a mitjans d'agost l'operació «bottom Kill», que busca encimentar el pou avariats a uns 4000 metres per sota de la superfície marina. Aquesta operació es realitzarà després que el pou ha estat tapat amb fang i ciment amb el procediment «static kill» que va posar fi a la fuga el 15 de juliol.

Allen va precisar que la petrolera britànica BP, responsable de la catàstrofe després de l'explosió, tenia que reemplaçar una vàlvula anti-explosió a la sortida del pou abans de procedir a l'operatiu «botton kill».

Aquesta vàlvula, ubicada a 1.500 metres de profunditat, va ser l'origen de l'explosió de la plataforma.»

És molt difícil de poder determinar la quantitat de petroli que s'aboca cada dia al fons del Golf i a més aquest pot anar augmentant com a conseqüència del deteriorament de la resta de l'estructura del pou.

De confirmar-se el pitjor dels casos, podríem estar parlant d'almenys 150.000 barrils de petroli diaris abocant-se al mar durant mesos o anys, ja que les fuites serien impossibles de detenir. Essencialment el Golf de Mèxic estaria mort.

Destrucció d'un ecosistema d'un alt valor ecològic. Petroli a qualsevol preu?

La zona del Golf de Mèxic és un ecosistema d'un alt valor ecològic. Els experts de l'organització WWF estimen que entre 400 i 600 espècies estan en perill, com cetacis, dofins, tortugues o aus migratòries (pel delta del Mississipi passen cada primavera uns 500 milions d'aus). A més ha ocorregut en un dels pitjors moments per a aquests animals, ja que és una zona essencial de descans en la hivernada de gairebé els tres quarts parts d'aus aquàtiques i és l'època més important de la nidificació.

Espècies amenaçades com la tonyina vermella podrien quedar encara més a la vora de la desaparició. Aquest ecosistema proporciona la meitat de la gamba desembarcada a EUA i el 40% dels seus ostres. La pesca és una de les principals activitats econòmiques de la zona.

En funció dels corrents marins i l'estat del mar, la taca de petroli pot arribar, si ja no ho ha fet quan es publicui aquest article, a zones d'especial interès ecològic, com els manglars, algues marines i esculls

de corall dels Cayos (Florida), Miami o Fort Lauderdale.

Aquest accident contribueix a desmentir el que alguns ens volen fer creure, la compatibilitat de la conservació d'ecosistemes de gran valor ecològic i l'explotació de les grans reserves de petroli o d'altres matèries primeres del subsòl. I fa que no siguin creïbles declaracions com l'anàlisi d'impacte que va enviar la companyia BP al govern d'EUA en el 2009 en què afirmava que un accident que pogués danyar el litoral, les costes i la fauna dels estats del golf de Mèxic era «molt poc probable o impossible» i que darrere d'explotacions com les del BP no només hi ha l'interès econòmic de les grans companyies petroleres, sinó també el del govern dels EUA.

Qui és el responsable d'aquesta catàstrofe?

La pregunta que està en boca de tothom és: qui és el responsable d'aquesta catàstrofe? En general gairebé tots apunten cap a la petrolera BP. Però ens hem de preguntar com és que BP tenia permís per a poder operar en aquesta zona?

La responsabilitat política del Govern dels EUA. Quan hi ha petroli pel mig, tot està permès

La supremacia econòmica d'EUA necessita un subministrament constant de petroli. La grans reserves pròpies de petroli i gas inicien, a partir de 1970, un declivi irreversible i s'està arribant al esgotament de les reserves de fàcil accés. Ara només pot disposar d'algunes en àrees marines de difícil accés a Alaska, a l'Àrtic i les explotacions del Golf de Mèxic. Aquestes últimes no han aconseguit revertir el declivi però han contribuït a disminuir les importacions de cru d'altres països, que el 2007 representaven un

22% de l'extracció total.

La seva supremacia econòmica es sustenta en la seva supremacia en el control dels recursos energètics. Per a això ha d'assegurar-se el control d'altres zones del planeta riques en l'or negre i/o estratègicament importants i per a això no ha escatimat esforços ni recursos, inclosa la guerra. La guerra a Afganistan i a l'Iraq i ara l'ocupació té com a principal objectiu controlar el territori. Afganistan és clau per a la construcció de grans oleoductes i l'Iraq té una de les principals reserves mundials de petroli. Segons els seus plans una vegada controlat el territori amb els corresponents governs titelles, les seves grans companyies petroleres podrien actuar i assegurar-se així reserves suficients. Però l'empantanament en ambdós conflictes no li ha permès arribar, ara com ara, als seus objectius.

Un altre front és aconseguir subministraments de petroli de les reserves situades a Amèrica Llatina i el Carib, des de fa anys està en marxa el projecte del IIRSA i el Pla Puebla-Panamà que ha de permetre la construcció d'una xarxa de ductes (oleoductes i gaseoductes) – juntament amb grans carreteres i conduccions d'aigua-

que enllaçaria l'estat de Texas amb Panamà i que permetria aprofitar tots els ductes en el Carib per a fer factible un enllaç fins als veneçolans. Estem parlant d'una visió energètica regional de gran abast, on, el Golf de Mèxic és una peça clau i ja en aquest moment té la xarxa de ductes més important de tot el planeta.

El Golf de Mèxic és, a més, per als nord-americans la zona d'entrada de tota l'energia d'Amèrica Llatina; el 40% de la demanda del petroli americà es cobreix amb el petroli mexicà. Per aquí entra tot el petroli procedent del Golf de Guinea, del Mar del Nord, del Golf Pèrsic, és a dir, el Golf de Mèxic és la boca geopolítica energètica dels Estats Units.

A més com ja hem esmentat abans, las reserves de cru i de gas natural nord-americà a la regió del Golf són importants i la seva explotació li permet disminuir la seva dependència de l'exterior. En els últims anys han estat explotant la part nord del Golf on tenen una gran quantitat de pous i han instal·lat

la xarxa de ductes submarins més important del planeta.

Així, a pesar dels perills evidents i de l'absència de mecanismes adequats de seguretat, diferents administracions, inclosa la de Barack Obama, han donat suport a la política de les grans empreses i han afavorit l'explotació de reserves de gas i petroli en aigües profundes del Golf de Mèxic i d'altres àrees ambientalment sensibles.

Aquesta política energètica es remunta al 2001 amb la Política d'Energia Nacional (PEN) adoptada pel president George W. Bush. Liderat per l'exdirector Executiu de Halliburton, l'aleshores vicepresident Dick Cheney, en ella s'adverteix que els EUA consideren que la creixent dependència de la importació d'energia comportava un autèntic perill per a la seguretat nacional. Segons la declaració de principis del PEN «és un objectiu primordial de la Política d'Energia Nacional diversificar les fonts d'aprovisionament i això suposa prioritzar les fonts locals de petroli, gas i carbó» en el propi PEN es deixava clar que «és probable que la producció de petroli dels EUA decaigui en els pròxims 10 anys; de manera que la demanda local excedirà les pròpies capacitats productives. L'única solució segons s'afirmava, era augmentar l'explotació de reserves d'energia no convencionals com el petroli o el gas en el fons marítim del Golf de Mèxic més allà dels bancs de sorra continentals, a Alaska, a l'Àrtic i fins i tot recórrer a formacions geològiques complexes com el petroli o el gas bituminós.

El Servei de Gestió Mineral (SGM) una agència governamental, duu anys facilitant la concessió de llicències d'explotació i perforació al Golf de Mèxic i ignorant de manera sistemàtica les regulacions ambientals. Aquesta pràctica, freqüent durant l'era Bush, es va mantenir incòlume amb l'arribada de Barack Obama a la presidència. De fet, va autoritzar amb la seva signatura el creixement massiu de les perforacions marítimes, i tot just tres setmanes abans del desastre del Deepwater Horizon, va anunciar perforacions, per primera vegada, en vastes àrees de l'Atlàntic, la zona oriental del Golf de Mèxic i les aigües d'Alaska.

Barack Obama va intentar encobrir el desastre. La British Petroleum (BP) i els seus

col·laboradors van donar més de US\$ 3,5 milions a candidats federals en els últims 20 anys. Amb això la prohibició d'explotació de petroli en aigües profundes en el costat americà del Golf de Mèxic, va ser ja suspesa per George Bush.

Però la major quantitat dels diners de la BP va ser para Barak Obama, segons el Center for Responsive Politics. Durant el seu temps en el Senat i com candidat a la presidència, Obama va rebre un total de 77.051 dòlars i és el principal beneficiat de la BP. Per això està fent el possible per a encobrir la magnitud i l'extensió del desastre.

Actualment, a través del Secretari de l'Interior, Ken Salazar (que també va rebre donacions de la BP), i en acord amb el cap executiu de la BP, Tony Hayward, està preparant una legislació que augmentarà les indemnitzacions per danys ambientals de US\$75 milions per a US\$10 mil milions. Les pròpies entitats estatals nord-americanes calculen que el desastre provocat per la BP ha causat ja un dany de US\$1 billió.

Responsabilitats econòmiques i tècniques

Les grans empreses petroleres, de la qual BP és només una d'elles, s'enfronten al declivi de les reserves convencionals de petroli. Per a evitar la caiguda de les seves accions, cada any es veuen obligades a substituir el petroli extret amb el de noves reserves. La majoria dels jaciments tradicionals estan esgotats i alguns dels més prometedors a l'Orient Mitjà, a Amèrica Llatina o a l'ex Unió Soviètica es troben sota control d'empreses estatals com la saudita Aramco, Pemex a Mèxic, o PDVSA a Veneçuela. Aquest panorama deixa a les grans empreses privades del sector amb àrees cada vegada més restringides on poder actuar. Això explica la recerca de petroli a l'Àfrica subsahariana. En aquesta recerca de noves reserves han d'afrontar la competència d'empreses xineses i d'altres companyies de propietat estatal que actuen igual que les grans companyies petroleres imperialistes. En les

úniques àrees en les que encara poden operar amb les mans pràcticament lliures són a l'Àrtic, al Golf de Mèxic, a l'Atlàntic Nord i al Mar del Nord, totes elles zones d'alt risc.

Les condicions geològiques en que es troben aquestes reserves de petroli no són les mateixes que les que es donen en les explotacions actuals. Això significa que no podem fer el mateix en la perforació d'un pou a gran profunditat que una plataforma continental o en terra ferma. Així doncs, per a començar, és necessària una investigació del comportament dels sistemes geològics, invertir grans sumes a aconseguir desenvolupar la tecnologia necessària per a poder dur-lo a terme amb la màxima seguretat. Si el procés realitzat hagués estat aquest, és possible que l'explotació d'aquestes reserves no fos econòmicament rendible.

La necessitat de mantenir els seus marges de beneficis ha dut a aquestes companyies a explotar aquestes zones sense que es donin aquestes condicions de seguretat. Però hem de tenir també present que són les normatives que regeixen el «control» d'aquestes explotacions les quals han permès que es pugui donar una situació com la que es produeix en aquests moments en el Golf de Mèxic i que es pot produir si es mantenen els projectes d'aquest tipus d'explotacions. Així BP explotava les reserves nord-americanes del Golf amb permisos concedits per l'agència governamental Servei de Gestió Mineral (SGM) i no havia cap control sobre la plataforma.

Com en els petrolers, de qui és realment la plataforma?, Qui és el

La impunitat de les multinacionals

Bophal: vides per beneficis

La nit del 2 al 3 de desembre de 1984, en la ciutat índia de Bhopal, una fuga de 40 tones d'isocianat de metil, un gas pesticida, en una planta química de la multinacional nord-americana Union Carbide va causar 30.000 morts i mig milió de persones afectades. Vint-i-sis anys després, quan segueix morint una persona cada dos dies pels efectes de la fuga, un tribunal indi va burlar-se de les víctimes en condemnar, el passat mes de juny, només els responsables locals de la planta a penes de presó i multes simbòliques. Els condemnats es limitaven a complir ordres: els directius nord-americans segueixen vivint amb tot luxe als Estats Units. El missatge a les multinacionals és que poden seguir posant en risc la vida de la gent amb total impunitat.

La tragèdia va ser provocada per la voracitat de la multinacional que, coneixent la perillositat i volatilitat del material que emmagatzemava, va retallar costos de manteniment fins a incomplir les més mínimes normatives de seguretat. El 90% de les víctimes van rebre en torn de mil dòlars d'indemnització d'Union Carbide, que ara forma part del gegant Dow Chemical. La supercorporació nord-americana sosté que un acord de Carbide amb el Govern indi, de 1989, en què la companyia va lliurar com a compensació un total de 470 milions de dòlars a l'estat, va liquidar qualsevol possibilitat de reclamació legal.

Els principals responsables de l'horror no eren a la sala del tribunal: les successives administracions de Washington i de Delhi se'n van encarregar. Estats Units va impedir l'extradició dels directius; el govern Indi va rebaixar les responsabilitats penals dels implicats amb la condició de mantenir les inversions de Dow Chemical en el país.

La tragèdia es podia haver evitat

El govern indi va silenciar els qui, durant anys, havien denunciat la perillositat de l'estat de les instal·lacions titllant-los «d'enemics del progrés». La normativa europea ja prohibia a la fi dels seixanta emmagatzemar aquest gas en quantitats superiors a 200 litres i només permetia la seva utilització immediata. A l'Índia, Union Carbide va ignorar totes les precaucions i va construir tres enormes cisternes de 60 tones

responsable del seu manteniment? La plataforma petrolífera Deepwater Horizon que es va enfonsar en el Golf de Mèxic va ser construïda a Corea. La feia funcionar una empresa suïssa contractada per la petrolera britànica. La responsabilitat primària de seguretat i altres inspeccions no era d'Estats Units, sinó de la República de les Illes Marshall, un minúscul i empobrit país del Pacífic. I les illes Marshall, un grup de minúsculs atolons, alguns més petits que la pròpia plataforma, va subcontractar moltes de les seves responsabilitats amb empreses privades.

Sota lleis internacionals, la plataformes petrolíferes com la Deepwater Horizon reben el tractament de vaixells, amb el que poden matricular-se en llocs estranys com les illes Marshall, Panamà i Libèria, com en el cas dels bucs, això permet que no estiguin subjectes a normes de seguretat i altres dels estats on es troben, com els EUA, i escapen alhora de la seva inspecció.

Diferents tipus de plataformes reben diferents classificacions, i les illes Marshall van assignar a la Deepwater Horizon una categoria que permetia els nivells més alts de subcontractació. Van matricular la plataforma de manera que permetia que l'operador Transocean Ltd col·loqués a un enginyer de perforacions ('anomenat «enginyer de perforacions en mar obert») per sobre d'un capità de vaixell al comandament de les decisions el dia del desastre.

Com va succeir en el cas del Prestige a Espanya, quan el govern intenta aclarir què va anar malament en la pitjor catàstrofe mediambiental de la història d'Estats Units, aquest puzzle d'autoritat dividida i en alguns casos conflicte d'interessos emergeix com un factor crucial subjacent en l'explosió de la plataforma. Però això és possible ja que permet majors ingressos i escapar dels controls i responsabilitats a les grans empreses que són el motor dels sistemes econòmics dels països imperialistes.

Era possible evitar el desastre?

Era possible evitar-lo si en la balança econòmica s'hagués donat més pes a la riquesa natural dels ecosistemes del Golf de Mèxic que als possibles beneficis econòmics de l'explotació incontrolada de les reserves en aigües profundes.

Alguns ens diran que només si se segueix amb explotacions com aquesta serà possible mantenir el ritme de creixement que duem ja que en aquests moments, quan el petroli segueix sent la principal font d'energia. A això uns altres respondran que els culpables som tots els que consumim de manera desenfrenada i que és necessari un decreixement per a poder mantenir «viu» el nostre planeta.

No podem confondre el crear riquesa i desenvolupament amb la necessitat compulsiva de les grans companyies petroleres per obtenir els seus grans marges de beneficis. És cert que per a poder incrementar el desenvolupament en extenses zones del planeta cal disposar de majors quantitats d'energia i que aquesta no pot venir dels combustibles fòssils per les seves repercussions mediambientals que ens afecten directament a nosaltres. El camí està a incrementar la capacitat per poder captar l'energia de dues grans fonts que tenim en el nostre planeta que són l'energia solar i l'eòlica, en ambdós casos s'estan donant avanços importants, però per a això és necessari incrementar de manera important els fons destinats a la seva investigació.

Els avanços en el camp de la informàtica posen de manifest que quan hi ha un interès econòmic, les inversions permeten crear grans equips d'investigació i grans avanços. És l'hora d'exigir als governs que aquestes inversions es donin en el camp de les energies renovables.

Anna Morelló

cadascuna.

Durant anys la companyia va estar reduint costos de personal i de material per al manteniment de la planta. El personal de la unitat d'isocianat de metil va passar de dotze a sis treballadors. L'equip de manteniment de sis a dos. En la sala de control un sol operador havia de supervisar més de setanta panells, indicadors i controladors, tots tècnicament desfasats i que sovint fallaven. Els cursos de formació en seguretat es van retallar de sis mesos a dues setmanes i els manuals eren en anglès, de manera que la majoria dels treballadors no podien entendre'ls.

Les retallades van acabar afectant sistemes vitals

L'isocianat de metil és tan volàtil que reacciona amb els seus propis components, tret que es conservi en condicions molt estrictes. Els tres grans tancs que contenien el gas havien de mantenir-se refrigerats a zero graus segons el propi manual de seguretat de la companyia. Això donava un marge de reacció en cas que es produís una fallada i, sobretot, permetia guanyar temps per alertar i evacuar la població veïna.

A la fàbrica de la mateixa companyia a West Virginia es van prendre totes aquestes precaucions i es van millorar els sistemes de seguretat, a tenor del risc d'una fallida catastròfica en els tancs i de la naturalesa letal del gas. A Bhopal, amb temperatures mitjanes superiors a 40° durant el dia, Carbide va tancar la refrigeració. Així s'estalviaven 40 dòlars diaris.

El veritable responsable de la catàstrofe, l'expresident de UCC, Warren Anderson, viu en la seva mansió d'Estats Units. Per uns dies va estar arrestat a l'Índia i fou alliberat després de pagar una fiança i comprometre's a acudir al judici. Oficialment és un fugitiu.

Dues conclusions

La primera és la cobdícia de les multinacionals que no renuncien a res per fer créixer els seus beneficis:

ni vides humanes, ni problemes mediambientals, l'única cosa que importa són els comptes de resultats.

La segona, la política cínica de convivència entre els governs i les multinacionals, que fa que quan en els estats imperialistes la pressió social o la lluita obrera i popular els imposa un mínim de condicions de seguretat o de defensa de les condicions de treball o mediambientals, aquests mateixos governs imperialistes no tenen el mínim rubor a facilitar a les mateixes multinacionals l'explotació sobre països semicolonials i utilitzar les seves pressions sobre els governs d'aquests països per instal·lar les seves plantes o fer callar jutges i protegir els dirigents que han provocat desastres.

Rachana Dhingra, activista del Grup d'Informació i Acció de Bhopal,

una organització ciutadana que lluita pels drets dels supervivents de la tragèdia, resumia la indignació dels afectats després de la sentència: «vostè vol que les empreses assumeixin responsabilitats pel que fan en el seu país, després de l'abocament de BP, però per què no fa que les empreses americanes compleixin amb la seva responsabilitat pel que fan en l'estranger? Si això no és tenir una doble mesura, no sé el que és».

Cristina Mas

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI